

Beskyttelse. Hvad er et Tidsskrift nemlig? Det er et periodisk Blad, som udgaaar med visse Mellemrum, hver Maaned, hver Uge, eller hvordan det nu kan træffe sig. Der er jo saa mangfoldige Arter af Tidsskrifter, der er Fagblade, der er Tidsskrifter, som nærme sig Døgnlitteratur og kun adskille sig derfra derved, at de udgives periodisk, og der er Tidsskrifter, der kunne naa op til meget videnskabelige Værker. Det forekommer mig da, at ved ogsaa at henhøre Tidsskrifterne under Loven, kommer der en Begrænsning, som er meget streng. Jeg tror, som sagt, heller ikke, at Tidsskrifternes Udgivere ville bryde sig om dette, thi de ville i Regelen gerne have, at Tidsskrifterne citeres i Dagspressen. Et Tidsskrift har jo i Regelen kun sin ganske begrænsede Læsekreds, og det er jo altid Tidsskrifters Udgivere behageligt, naar denne Læsekreds udvides, saaledes at dets Indhold kommer ud til en stor Mængde Mennesker. Hvis derfor det Forhold, der hidtil har været mellem Dagspressen og Tidsskrifterne, forrykkes, saaledes som nu antydtes, vilde der derved gøres betydelig Skade.

Jeg skal ikke foreslaa, at der nedsættes Udvalg om denne Sag, da det jo lader til, at man fra anden Side anser det for uforholdsmæssigt, men jeg har dog ikke villet tilbageholde disse Bemærkninger, for at de kunne komme frem ogsaa i det andet Ting, hvor jeg er temmelig klar over, at Forslaget neppe gaar igennem uden Udvalg. Jeg vil gøre disse Bemærkninger, fordi jeg tror, at man skal sige et lille Holdt her paa dette Omraade, og at man ikke kan lukke Øjnene og blive ved at gaa frem paa den Vej, som man nu er gaaet ind paa, hvorved man efter min Opfattelse vil komme til ret store Urimegheder paa Beskyttelsesomraadet.

Goos: Den, der har de Forhandlinger i Erindring, som fandt Sted hos os i Løbet af Tiaaret fra 1890—91 til 1902 om dette Emne, vil vide, at de Principper, Grundbetragtninger, som det ærede Medlem nu fremdrog, nemlig om Forholdet mellem Individets og Samfundets Ret, om Beskyttelsens Udstrækning i det hele, om Længden af Tiden, hvori Beskyttelsen bør indrømmes, samt om en lille Stat kunde være tjent med at tiltræde Konventionen eller ikke, alt det debatteredes den Gang meget udførligt baade i dette og det andet Ting og gennem flere Samlinger, indtil man saa endelig besluttede sig til at træffe den Afgørelse, som tillod Danmark at slutte sig

til Bernerkonventionen. Det var ikke Danmark, der begyndte paa denne Sag. Vi tiltraadte sent, men dog saaledes, at vi fandt Plads, ligesom vore Naboer Sverige og Norge gjorde det paa samme Tidspunkt, i en Union, der stillede sig som Formaal at bringe en retfærdig international Retsbeskyttelse til Veje, fra hvilken hverken smaa eller store Stater burde eller i Længden kunde unddrage sig. Disse Spørgsmaal ere altsaa blevene omhyggeligt gennemgaaede den Gang. Naar man den Gang gik ind i Bernerunionen, vil Spørgsmaalet nu, hvis man atter fremdrager disse Ting og sætter dem under Debat, blive ikke et Spørgsmaal om, hvorvidt vi ville forandre Bestemmelserne eller ikke, ville gaa med til det her foreslaaede eller ikke, men om vi ville blive i Bernerunionen eller ikke. Det er Spørgsmaalet, som det stiller sig. Ville vi blive i Bernerunionen, maa vi tiltræde den af Staterne vedtagne reviderede Konvention, og den fører til de Ændringer, som her ere foreslaaede i den danske Lov. Hvis vi træde ud af Konventionen, staa vi frit selvfølgelig, men derved ville vi tillige have markeret en Stilling, som ikke blot vil være i Strid med, hvad vore nærbeslægtede Nabolande ville gøre, men ogsaa i Strid med, hvad der nu til Dags maa siges at være en godkendt almindelig Opinion, at der i denne Union tilstræbes og opnaas en retfærdig international Retsbeskyttelse, vi ville stille os udenfor en Kulturbevægelse, hvilket vi rent ud sagt hverken kunne eller kunne være bekendt at gøre.

De to enkelte Punkter, det ærede Medlem fremdrog med Hensyn til Oversættelser og Tidsskrifter, betyde ikke saa meget. Jeg bemærkede det allerede før med Hensyn til Oversættelser, at naar man dog skal vente, førend man uden Forfatterens Tilladelse kan oversætte til et fremmed Sprog, i 10 Aar eller længere, medmindre Forfatteren selv besøger Oversættelsen, har det hele ikke megen Betydning, selv om man siger, at Oversættelsen har Beskyttelse, ligesaa længe som enhver Forfatter har Beskyttelse.

Med Hensyn til Tidsskrifter er der det Forhold, som er kommet stærkt til Orde, saa vidt mig bekendt paa Konferencen i Berlin — som jeg for Resten ikke kender nærmere til —, at der er en væsentlig Forskel mellem Laan af Artikler fra Tidsskrifter og fra Dagsaviser. Den Laaneret, som Aviserne have indbyrdes mod at anføre Kilden, bør ikke omfatte Tidsskrifter, hvis Artikler jo meget ofte have